

"Montanyes alpines"
Ar Bat.

NO SE SAP PER QUÈ

La nit es va quedant arrere, el sol està eixint i comença a entrar els primers raigs de llum per la porta de vidre, il·luminant tota la sala. Açò provoca que ressaltin peces com uns gerros del segle XVIII formats per uns diminuts dibuixos de flors pintats d'una forma senzilla però perfecta, o xicotetes escultures de marbre de diferents déus grecs, en canvi hi ha una peça que destaca per dalt de totes. Al costat d'una cadira pròpia dels burgesos de l'Edat Mitjana, folrat d'una tela blava amb uns detalls en daurat, es troba una vitrina amb aquest objecte tan cridaner. Es tracta d'un obrecartes banyat en or de principis del segle XX creat en Lille, França. Està acabat de restaurar, es nota pel seu color tan brillant. En la part superior de la fulla, prop del mànec hi ha una data gravada, 15 d'agost de 1769. El mànec és molt peculiar, en ell es troba una estàtua de Napoleó amb la seua mà posada en el mànec de l'espasa que té penjant. Just davall d'ell es pot observar les inicials "NB". És una gran peça, tant valuosa que atrau a qualsevol col·leccionista.

Aquell mateix matí assolellat van entrar en aquesta xicoteta botiga d'antiguitats una jove parella, però que ja anaven pentinant canes. Es van presentar a l'amo, explicaren que es deien Diego i Alicia i venien d'un poblet de Càceres anomenat Losar de la Vera. Allí tenien un amic que els va parlar de l'adquisició més valuosa d'aquesta tenda, cosa que com ells eren grans aficionats a col·leccionar objectes de temàtica francesa, els van avisar. Pel que es van recórrer tota la península per arribar a la botiga, Antiguitats Versalles en Bilbao. Diego es va quedar sorprès per la història de l'obrecartes. L'amo els va contar que va ser encarregat per Charles de Gaulle, que va ser un general francès molt influent en la Segona Guerra Mundial. Anys més tard d'aquest encàrrec, de Gaulle va escriure un article anomenat *L'Arribada de la Força Blindada* que el va enviar al seu amic Alphonse Joseph Georges per a que li donara la seua opinió. Junt a aquest article, en senyal d'agraïment, va manar-li el seu estimat obrecartes. Durant la Segona Guerra Mundial els nazis van saquejar milers de cases, apropiant-se d'objectes de gran valor. A finals de 1944 van entrar a casa del comandant Georges, allí els nazis agafaren tota classe d'obres d'art entre elles aquest objecte. Fa sols un parell de mesos, un ciutadà alemany que resideix a Bilbao, va entrar en la botiga amb la intenció de vendre aquest objecte tan valuós. Mentre feien els tràmits li va anar comptant la història de l'obrecartes. Però quan li va preguntar com havia aconseguit aquest article de tant valor, es va posar tan nerviós que va agafar els diners de damunt de la taula i va eixir corrent, sense deixar peu a acabar de conèixer la història al complet.

Després d'una intensa batalla per aconseguir un preu raonable, Diego va eixir de Bilbao amb l'obrecartes en mà, sentint que tenia davant d'ell un dels objectes més peculiars que mai cap col·leccionista tindrà el plaer de cridar-lo "meu". Després d'un llarg viatge de tornada a casa, només arribar, el va col·locar sobre el seu escriptori francès. Va pensar que no hi hauria un lloc millor on posar-lo. Sentia que en l'habitació hi havia una gran harmonia amb la distribució dels objectes que al llarg dels anys havia anat col·leccionant. A més, els raigs de sol que entraven pel finestral reflectien sobre la superfície daurada d'aquest, generant grans reflexos en totes les direccions.

Els anys han anat passant al voltant d'aquesta habitació i dels seus objectes. Per altra banda les canes han vingut per a quedar-se i la tranquil·litat s'ha quedat impregnada en aquesta parella. Una vesprada plujosa d'abril, on no hi havia res a fer, Alicia va trobar un munt amb correspondència no oberta. Es va dirigir a l'habitació on es trobava l'obrecartes i es va disposar a llegir tot el que contenia aquells sobres. Va agafar la primera carta, amb ajuda de l'obrecartes la va obrir i va començar a llegir. Els seus ulls es van omplir de llàgrimes però al llarg que continuava llegint el seu rostre va canviar a una expressió molt furiosa. La carta va caure a terra, però sense soltar l'obrecartes es va dirigir a la cuina on es trobava Diego. Sense cap explicació, sense saber de qué manera, li va clavar l'obrecartes al pit.

Una peça tan important en la història, d'un valor actualment incalculable, reposa dins d'una bossa de plàstic en un depòsit de proves.

(No es sap...)